

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Zachystalové a soudkyň JUDr. Renaty Hertlové a JUDr. Ivy Zemanové ve věci

žalobce: **JUDr. Vladimír Plášil, LL.M.**,
soudní exekutor Exekutorského úřadu Praha 7
sídlem Tusarova 25, 170 00 Praha 7
zastoupený advokátkou JUDr. Libuší Svobodovou
sídlem Ověnecká 13, 170 00 Praha 7

proti
žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**,
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
jednající **Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových**,
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 238 540 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. 4. 2018, č. j. 25 C 281/2017 - 89,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. **se potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu s návrhem na zaplacení částky 238 540 Kč s přísl. (výrok I.) a žalobce současně zavázal k náhradě nákladů řízení ve výši 900 Kč (výrok II.). Rozhodoval o žalobě, kterou se žalobce (dále též „soudní exekutor“) domáhal zaplacení uvedené

částky jako náhrady škody vzniklé v exekuci, jím vedené pod sp. zn. [REDAKCE] na základě usnesení o nařízení exekuce Okresního soudu Praha-východ ze dne 12. 4. 2011, č.j. [REDAKCE] která byla zastavena usnesením Okresního soudu Praha-východ ze dne 6. 12. 2013, č.j. [REDAKCE] ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. [REDAKCE] v důsledku nesprávně vyznačené doložky právní moci na exekučním titulu (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2010, č. j. [REDAKCE]) a žalobci nebyly přiznány náklady exekuce.

2. Soud I. stupně vycházel z nesporné skutečnosti, že dne 8. 11. 2016 žalobce požádal žalovanou o náhradu škody ve výši 238 540 Kč a žalovaná stanoviskem ze dne 19. 1. 2018 nárok žalobce odmítla. Dále mezi účastníky nebylo sporu, že dne 7. 4. 2010 vydal Městský soud v Praze rozsudek pod č.j. [REDAKCE] jímž byla povinnému B [REDAKCE] G [REDAKCE] uložena povinnost zaplatit společnosti Sunkins a.s. částku 1 012 048 Kč s příslušenstvím a náhradu nákladů řízení ve výši 109 528 Kč. Na rozsudku byla vyznačena doložka právní moci dne 18. 5. 2010. Dne 12. 4. 2011 vydal Okresní soud Praha-východ usnesení pod č.j. [REDAKCE] jímž byla pro uspokojení této pohledávky nařízena exekuce, jejím provedením byl pověřen žalobce. Povinný podal proti tomuto usnesení odvolání s odůvodněním, že po celou dobu nalézacího řízení se zdržoval mimo ČR, a proto mu byly písemnosti Městským soudem v Praze podle § 50d odst. 1 o.s.ř. doručovány neúčinně. Dne 27. 8. 2012 vydal Krajský soud v Praze usnesení pod č.j. [REDAKCE] jímž odvolání povinného zamítl s odůvodněním, že povinný neuplatnil způsobilý odvolací důvod. Zároveň konstatoval způsobilost exekučního titulu ve smyslu § 40 odst. 1 písm. a) exekučního řádu a jeho vykonatelnost pro stránce formální i materiální. Dne 17. 2. 2012 vydal Okresní soud Praha-východ usnesení pod č.j. [REDAKCE] jímž byla ve výroku I. exekuce zastavena dle § 268 odst. 1 písm. a) o.s.ř. a § 52 odst. 1 exekučního řádu, protože při doručování exekučního titulu nebylo postupováno v souladu se zákonem. Exekuční titul nebyl řádně doručen a není tedy vykonatelný. Výrokem II. bylo oprávněné uloženo zaplatit soudnímu exekutorovi náhradu nákladů exekuce ve výši 238 540 Kč a výrokem III. byla oprávněné stanovena povinnost nahradit povinnému náhradu nákladů řízení ve výši 15 705,80 Kč. Dne 25. 4. 2014 vydal Krajský soud v Praze usnesení pod č.j. [REDAKCE] jímž bylo usnesení exekučního soudu ve výroku I. potvrzeno, ve výroku II. změněno tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a ve výroku III. změněno tak, že soudní exekutor nemá právo na náhradu nákladů exekuce. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 6. 2014. Rozhodnutí s doložkou právní moci bylo doručeno žalobci dne 30. 6. 2014. Dále mezi účastníky není sporu v tom, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícím v tom, že byla nesprávně vyznačena doložka právní moci na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2010 pod č. j. [REDAKCE]
3. Na tomto skutkovém základě soud I. stupně s odkazem na § 1 odst. 1, § 2, § 5, §13 odst. 1 věta první, § 32 odst. 1 a § 35 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OdpŠk“) konstatoval, že z hlediska promlčení nároku na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem není rozhodné, kdy došlo k nesprávnému úřednímu postupu, ale kdy došlo ke vzniku škody. U nároku z odpovědnosti za nesprávný úřední postup se uplatní pouze tříletá subjektivní promlčení doba, která počíná běžet okamžikem, kdy se poškozený dozvěděl o vzniku škody. Okamžik vzniku škody je významný potud, že subjektivní promlčecí doba nemůže začít běžet dříve, než škoda vznikla. Poškozený se dozví o škodě tehdy, když má k dispozici údaje, které mu umožňují podat žalobu o náhradu škody u soudu, tj. kdy nabyl vědomost o rozsahu majetkové újmy vyjádřitelné v penězích. Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. [REDAKCE] kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce, nabylo právní moci dne 2. 6. 2014, tento den lze tedy považovat za nejzazší datum, kdy se žalobce dověděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá.

Dle § 605 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. lhůta nebo doba určená podle dnů počíná dnem, který následuje po skutečnosti rozhodné pro její počátek. Konec lhůty nebo doby určené podle týdnů, měsíců nebo let připadá na den, který se pojmenováním nebo číslem shoduje se dnem, na který připadá skutečnost, od níž se lhůta nebo doba počítá. Není-li takový den v posledním měsíci, případně konec lhůty nebo doby na poslední den měsíce. Polovinou měsíce se rozumí patnáct dnů a středem měsíce jeho patnáctý den. Je-li lhůta nebo doba určena na jeden nebo více měsíců a část měsíce, počítá se část měsíce naposled. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty pracovní den nejbližší následující. Tříletá promlčecí doba v tomto případě začala běžet dne 3. 6. 2014 a uplynula nejpozději dne 3. 12. 2017. Žalobce svůj nárok u soudu uplatnil dne 27. 12. 2017, tedy po uplynutí promlčecí lhůty, a to i při zohlednění stavění běhu promlčecí lhůty dle § 35 odst. 1 OdpŠk. S ohledem na promlčení nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy a vznesené námitky promlčení žalovanou soud I. stupně žalobu v celém rozsahu zamítl. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o. s. ř. a úspěšně žalované soud I. stupně přiznal právo na náhradu nákladů řízení za tři paušální náhrady (vyjádření k žalobě, účast na jednání soudu dne 18. 4. 2018 a 26. 4. 2018) po 300 Kč dle § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.

4. Rozsudek napadl žalobce včasným odvoláním, v němž zopakoval, že se zaplacení částky 238 540 Kč s příslušenstvím domáhal jako nákladů exekuce, které musel vynaložit na vymožení pohledávky oprávněné, a z důvodu zastavení exekuce pro nevykonatelnost exekučního titulu mu nebyly uhrazeny, přestože na ně má ze zákona nárok. Závěr soudu I. stupně o promlčení považuje za nesprávný, neboť právní moc usnesení o nepřiznání nákladů exekuce nelze považovat za okamžik, kdy se poškozený dozví o škodě. Pokud by tomu tak bylo, zákon by jistě lhůtu pro uplatnění nároku na náhradu škody vázal na právní moc konkrétního rozhodnutí, jako je tomu například u nároku na náhradu škody způsobené vazbou. Podle žalobce je okamžikem, kdy se dověděl o vzniku škody den, kdy se dověděl o právní moci usnesení Krajského soudu v Praze, jež nebylo doručováno pouze žalobci, ale také ostatním účastníkům, což se stává v jiné dny. Poukázal na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 30 Cdo 1964/2013 s tím, že se jedná o analogickou věc, v níž dovolací soud zaujal stanovisko, že za počátek běhu promlčecí lhůty je nutno považovat okamžik, kdy se poškozený subjekt doví o pravomocném rozhodnutí, nikoliv den, který je uveden jako den nabytí právní moci. Poněvadž se žalobce dověděl o způsobené škodě dnem doručení usnesení Krajského soudu v Praze s vyznačenou doložkou právní moci, tj. 30. 6. 2014, jeho nárok není promlčen. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
5. Žalovaná se ztotožnila se závěry napadeného rozsudku, domnívá se, že ve zmíněném rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR je řešena jiná situace a navrhla potvrzení napadeného rozsudku.
6. Odvolací soud na podkladě podaného odvolání a jím uplatněných odvolacích důvodů přezkoumal napadený rozsudek dle § 212 § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř., včetně předcházejícího řízení, a s ohledem na námitky žalobce zopakoval za použití § 213 odst. 2 o. s. ř. dokazování spisem soudního exekutora č. [REDAKCE] z něhož zjistil, že usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. [REDAKCE] jímž bylo potvrzeno usnesení exekučního soudu ve výroku o zastavení exekuce a byly změněny nákladové výroky tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a soudní exekutor nemá právo na náhradu nákladů exekuce, bylo doručeno do datové schránky soudního exekutora dne 2. 6. 2014 (cit. usnesení s dodejkou). Soudní exekutor toto rozhodnutí zaslal téhož dne zástupci oprávněné Mgr. Michalu Bedrnovi, jemuž bylo doručeno do datové schránky dne 2. 6. 2014 (přípis soudního exekutora ze dne 2. 6. 2014 s dodejkou). Dne 4. 6. 2014 soudní exekutor zaslal exekučnímu soudu podání zástupce oprávněné ze dne 3. 6. 2014, jímž potvrzuje doručení výše uvedeného usnesení Krajského soudu v Praze a žádá o výplatu vymoženého plnění, dále žádost zástupce povinného, v níž sděluje, že dne 2. 6. 2014 mu bylo doručeno usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. [REDAKCE] a žádá o vyplacení veškerých finančních prostředků na bankovní účet, a dále

návrh soudního exekutora na přijetí částky 1 532 059 Kč do soudní úschovy ze dne 4. 6. 2014, v němž soudní exekutor mimo jiné uvádí, že usnesením Okresního soudu Praha-východ ze dne 6. 12. 2013, č. j. [REDAKCE] ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. [REDAKCE] byla nařízená exekuce zastavena a jak oprávněná tak povinný se dožadují, aby částku 1 532 059 Kč vyplatil právě jim (cit. podání s dodejkou).

7. Po takto doplněném dokazování odvolací soud dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné. Soud I. stupně při právním posouzení vycházel z odpovídajícího § 32 odst. 1 OdpŠk, dle něhož je počátek běhu tříleté promlčecí doby vázán na vědomost poškozeného o vzniklé škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Jedná se o subjektivní promlčecí dobu, která se odvíjí od okamžiku, kdy se poškozený o škodě z nesprávného úředního postupu dozvěděl, tedy kdy prokazatelně získal vědomost o tom, že vznikla. Nejde o vědomost o škodné události, tj. o nesprávném úředním postupu ve formě nesprávně vyznačené doložky právní moci, která škodu vyvolala, ale o vědomost o vzniku majetkové újmy na straně poškozeného. Zákon předpokládá vědomost skutečnou vztahující se k odčinitelné újmě určitého druhu a rozsahu, kterou lze objektivně vyčíslit v penězích. V daném případě není pochyb o tom, že škodnou událostí mohla být jen nesprávně vyznačená doložka právní moci na exekučním titulu, v jejímž důsledku došlo k zastavení exekuce. Škodu dle tvrzení žalobce představují náklady exekuce, jež mu nebyly přiznány, ačkoliv vyčísleny byly již v rozhodnutí Okresního soudu Praha východ ze dne 6. 12. 2013, č. j. [REDAKCE]. Nebyly mu přiznány až rozhodnutím Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. [REDAKCE]. O vzniklé škodě se tak žalobce mohl dovědět až doručením tohoto rozhodnutí, resp. ve chvíli, kdy nabytí vědomost, že bylo doručeno všem účastníkům řízení a tedy nabylo právní moci. Současně žalobce nabytí vědomosti o tom, kdo za škodu odpovídá, neboť nesprávný úřední postup spočívající v nesprávně vyznačené doložce právní moci byl důvodem rozhodnutí o zastavení exekuce. Jak vyplývá z doplněného dokazování, bylo usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. [REDAKCE] doručeno žalobci dne 2. 6. 2014, a právě on je v postavení soudního exekutora za použití § 52 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád, doučoval téhož dne ostatním účastníkům řízení, resp. zástupcům oprávněné a povinného. Rovněž jim bylo téhož dne toto rozhodnutí doručeno, což žalobce jako soudní exekutor nepochybně věděl, jak vyplývá i z podání, jež sám zasílal dne 4. 6. 2014 exekučnímu soudu. V tuto chvíli měl tudíž soudní exekutor k dispozici všechny rozhodující údaje, aby mohl svůj nárok uplatnit u soudu, neboť výše nákladů exekuce byla vyčíslena již v průběhu exekuce, bylo mu doručeno rozhodnutí odvolacího soudu, proti němuž nebylo přípustné odvolání, o zastavení exekuce v důsledku nevykonatelnosti exekučního titulu (nesprávně vyznačené doložky právní moci), žalobci nebyly přiznány náklady exekuce, žalobce současně jako soudní exekutor, který toto rozhodnutí doručoval zástupcům oprávněné a povinného, věděl, že jim bylo doručeno. Již 3. 6. 2014 tak žalobci nic nebránilo, aby uplatnil svůj nárok u soudu a pokud tak učinil až 27. 12. 2017, stalo se tak po uplynutí tříleté promlčecí doby, a to i se započtením šestiměsíční lhůty ve smyslu § 35 OdpŠk, neboť promlčecí lhůta skončila nejpozději 3. 12. 2017. Odvolací soud nezpochybňuje závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 30 Cdo 1964/2013, jimiž argumentuje žalobce, má však za to, že v daném případě se jedná o odlišnou skutkovou situaci právě ze shora uvedených důvodů, neboť to byl žalobce, kdo doručoval ostatním účastníkům řízení rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. [REDAKCE] a sám nabytí vědomosti o tom, že toto rozhodnutí bylo doručeno i ostatním účastníkům řízení, tedy že je pravomocné, a v tento okamžik tudíž získal vědomost o vzniklé škodě a o tom, že za ní odpovídá žalovaná.
8. Na základě těchto úvah odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný, včetně nákladového výroku, potvrdil dle § 219 o. s. ř. .
9. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. a žalované, která byla v této fázi řízení úspěšná, odvolací soud přiznal právo na náhradu

nákladů řízení, jež jí vznikly za 2 režijní paušály po 300 Kč (§ 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s vyhláškou č. 254/2015 Sb.), a to za přípravu a za účast na jednání odvolacího soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení za splnění podmínek dle § 237 o.s.ř., jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha 23. října 2018

JUDr. Naděžda Zachystalová v. r.
předsedkyně senátu